

В ТУНЕЛА

МАРГАРЕТ ПИТЪРСЪН ХАДИКС

ЕГМОНТ

Посвещавам на Тог, Уил и Всички останали,
тръгнало да търсят ключовете към загадката

М.П.Х.

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The 39 CLUES – Into the Gauntlet*
Copyright © 2010 by Scholastic Inc.

All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway,
New York, NY 10012, USA.

SCHOLASTIC, THE 39 CLUES, and associated logos are trademarks and/or registered trademarks of Scholastic Inc.

Book design and illustration by SJI Associates, Inc.

Превод Емилия Л. Масларова
Редактор Виктория Бешлийска
Коректор Тереза Бачева

Издава „Егмонт България“
1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Абагар“ АД, Велико Търново, 2012
ISBN 978-954-27-0749-3

ГЛАВА 1

В Лондон Ейми и Дан забравиха да проверят за бръмбари.

Знаеха си урока. Отседнеха ли в нов хотел, на всяка цена трябваше да претърсят стаята за подслушвателни устройства или друго шпионско оборудване последна дума на техниката, поставено от враговете им. Винаги проверяваха и откъде могат да се измъкнат безпрепятствено и какво може да им послужи за оръжие. Ейми беше само на четиринайсет години, а Дан – на единайсет. Въпреки това, бяха развили нюх като на професионалисти от ФБР.

Но след като пристигнаха в Лондон, Ейми направи с последни сили три крачки в стаята и се свлече на леглото. Дан мина покрай нея и седна тежко на канапето. Отпусна се назад заради тежката раница на гърба си. Сякаш беше смазан от умора.

„Наистина е капнал – помисли си Ейми. – И двамата сме капнали. Вече знаем истината. Знаем колко са ни лъгали, колко тайни са укрили, колко много очакват от нас...“

Само гувърнантката им Нели Гомес, с щръкнала във всички посоки коса, явно имаше сили да стои права. И дори да се поклаща леко в такт с налудничавата музика,

която слушаше по айпога, докато се опитваше да вкара в стаята платнения им сак и клетката с котарака. Ейми си помисли сънено, че те с Дан е трябвало да ѝ предложат да помогнат. Но точно сега Ейми не беше в състояние да носи дори платнен сак.

Нели се обърна да затвори вратата. После ѝ тя като че ли се свлече.

„Припадна ли?“, запита се другото момиче.

Но още преди да е успяла да направи нещо, Нели отново стоеше на крака. Не беше припаднала. Само се беше навела рязко, за да вдигне нещо, по което Ейми и брат ѝ бяха минали – най-обикновен плик от амбалажна хартия.

Вдигна го във въздуха, сякаш е трофей.

– Какво ще кажете, малките? – попита тя. – Искате ли да се обзаложим, че това е следващата следа, водеща към загадката?

Бяха предупредени да я очакват – зашифрована, разбира се – в случай че противниците им се доберат до нея. При обичайни обстоятелства братът и сестрата щяха да се завтекат, за да грабнат плика, щяха да изтичат да го отворят и да побързат да разчетат поредния шифър. В най-лошия случай, щяха да кажат на Нели, че вече са големи, за да ги нарича „малките“, да не говорим пък, че от тях зависеше съдбата на света.

А Ейми само сви рамене.

Дан отметна глава и се загледа в тавана.

– Ей, малките! – повтори озадачена Нели. После махна слушалките на айпога. – Не ме ли чухте? – Тя отвори плика. – Ами да, агресивен е до Ейми и Дан Кахил – оповесту. – И до Нели Гомес. Охо! Сега вече се чувствам много важна. Сигурно са го пхнали под вратата, докато са ни

чакали. – Тя протегна плика към брата и сестрата. – Кой иска да получи честта?

И двете деца не помръднаха.

Нели разклати пред тях плика.

– Хайде бе, хора – подкани. – Това тук е *следа*. – Държеше се така, сякаш са несхватливи като котарака Саладин, на когото му трябваше малко, за да се разсее с любимата си риба. – Не искате ли да видите какво пише? Някой се опитва да ни помогне!

– Ако някой *наистина* искаше да ни помогне, щеше да ни даде всички отговори още в Ямайка – възрази Ейми.

Знаеше защо не се е случило, но точно сега нямаше сили да мисли за това.

– Или още в самото начало – допълни Дан. – На погребението.

Само преди месец и нещо Ейми и Дан се изненадаха неописуемо след смъртта на любимата си баба Грейс. Оказа се, че са сред подобрана група рогнини, които според завещанието на Грейс получаваха странно предложение: всеки от тях да вземе или по един милион долара, или ключ към загадката.

Ейми и Дан бяха предпочели ключа.

Оттогава обикаляха света и в надпреварата за голямата награда се стараеха да надхитрят, да изпреварят или просто да избегнат някои от най-неочарователните си рогнини. Вече не помнеха колко пъти се бяха опитвали да ги убият.

Когато Ейми не бе ужасена до смърт, имаше и мигове, които ѝ доставяха невероятна наслада. Например да разбере, че е достатъчно смела, за да скочи от онзи покрив във Виена. Или че от всички отбори само те с брат ѝ са

успели да разчетат ключа към загажката в Каиро. И че са прелетели с хеликоптер над Еверест.

Но само преди ден в Ямайка те с Дан и Нели бяха научили до какво всъщност се свежда напреварата за ключовете. После, по време на дългия полет над Атлантическия океан, бяха осъзнали колко жестоко е всичко. Допреди два дни си бяха мислили, че не се различават от другите отбори – освен по това, че са по-малки, по-бедни, по-неосведомени и сираци. Бяха си казали, че ако не друго, то поне целта е същата: да победят. Да изпреварят всички и накрая да грабнат голямата награда.

„Но не – каза си горчиво Ейми. – Ние сме по-малки, по-бедни, знаем по-малко – и не е достатъчно просто да изпреварим всички и да стигнем първи при наградата. За да победим, трябва да накараме всички останали да простят и да забравят петте века предателства, кавъци, измами и... убийства.“

Но как да простиш и да забравиш всичко това?

– Невъзможно е – пророни Ейми.

– Кое, следата към ключа ли? – попита озадачена Нели. – Дори още не си чула за какво става въпрос.

– Цялата напревара за ключовете – поправи я Дан. – Безполезна е. Не можем да победим. Поне както се очаква от нас. Защо изобщо бихме толкова път да идваме тук? – махна той с ръка към прозореца. Бяха на дванайсетия етаж и единственото, което виждаха, беше късче сиво небе. – Мразя го този Лондон. Дали тук изобщо спира някога да вали?

Ейми си спомни за миг как преди няколко седмици в Египет Дан оглеждаше въодушевено друг един хотел. Как тичаше из стаята и радостен назоваваше всеки

предмет, на който се натъкваше: „Листове за писма!“, „Чагър!“, „Библия!“. Ейми се почувства виновна при мисълта, в какво е превърнало издирването на ключовете това въодушевено дете. То сякаш беше станало намусен седемдесетгодишен старец.

– Е... – свъси се разколебана Нели.

За миг на Ейми ѝ се стори, че тя ще каже: „Прави сте, малките. В Лондон не спира да вали и това издирване на ключовете си е пълно безумие. Само на двайсет години съм, а вие дори не сте ми рогнини. Прибирам се. Още сега.“ После Нели поклати глава и русо-черните ѝ кичури се разлетяха.

– Вижте какво, малките. Обещах на баба ви...

– Тя е мъртва – напомни Дан със старческият си глас. – Тя е мъртва, Лестър и Ирина също...

„Мъртви са и мама и татко“, довърши наум Ейми. Докато бяха в Ямайка, бяха решили, че всички починали са достатъчна причина да стигнат докрай в издирването на ключове. Лестър беше невинен случаен човек, въвлечен в събитията само защото бе поискал да помогне. Преди Ирина им беше враг, после обаче беше жертвала живота си, за да спаси Ейми и Дан. А родителите им бяха намерили смъртта си, докато се бяха опитвали да опазят един-единствен ключ към загадката и той да не попадне в неподходящи ръце.

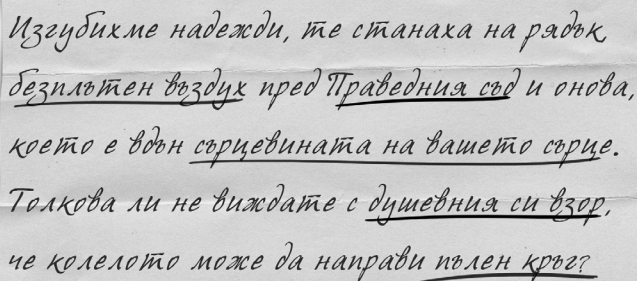
Какво щеше да означава смъртта на всички тези хора, ако Ейми и Дан не продължаваха с опитите?

Но как да продължат, след като всичко беше невъзможно?

Нели премести очи от Ейми към брат ѝ, сякаш умееше да чете мисли.

– Хайде да не бързаме, искате ли? – пророни тя тихо. – Слушайте сега. – Момичето разкъса плика и зачете на глас: – „Изгубихме надежди, те станаха на рядък, безплътен въздух пред Праведния съд и онова, което е вдън сърцевината на вашето сърце. Толкова ли не виждате с душевния си взор, че колелото може да направи пълен кръг?“ – Тя вдигна очи. – Разбирате ли нещо? Някои от думите са подчертани, сигурно имат някакво значение.

Тя доближи писмото първо до Ейми, сетне и до Дан:

Изгубихме надежди, те станаха на рядък,
безплътен въздух пред Праведния съд и онова,
което е вдън сърцевината на вашето сърце.
Толкова ли не виждате с душевния си взор,
че колелото може да направи пълен кръг?

На Ейми ѝ хрумна една мисъл, но тя не ѝ обърна внимание.

„Все тая – помисли си. – Не можем да победим.“

– На мен не ми говори нищо – отвърна горчиво Дан.

– Мъър – започна да недоволства Саладин от клетката за домашни любимци.

Беше кисел не по-малко от Дан. Нели се наведе, за да отвори вратичката и да го пусне.

– Ако не друго, то поне мога да ощастливя котарака – промърмори тя.

Но Салагин не се отърка признателно в крака ѝ. Вцепени се и изръмжа гърлено. После се метна право към прозореца.

– Салагин! – извика Ейми.

Погледна бързо, за да провери дали прозорецът е отворен – а той беше, на него обаче имаше мрежа против комари. Както се носеше към нея, котаракът изсъска. Не, съскаше не на мрежата, а на нещо зад нея, което се беше закрепило на перваза отвън.

Маймуна.

Ейми примига. А след това, въпреки всичко, се усмихна. Маймуната ѝ напомни за една от любимите ѝ книги, в които действието се развиваше в Лондон: „Малката принцеса“, в която една маймуна, затъжила се за Индия, се прехвърля от покрив на покрив, за да отиде при самотно момиченце, на което също му е мъчно за Индия. Момиченцето е сираче, но маймуната го отвежда при едни хора и така намира ново семейство...

Усмивката на Ейми помръкна.

„Измислица – помисли си тя. – Още нещо, което не е истина.“

Но маймуната не им носеше подаръци. Зъбеше се на Салагин и блъскаше с лапа по мрежата. Явно грацеше с нокти или може би гържеше нещо остро. Нож? Защото мрежата се разкъса. Маймуната се метна към Салагин и се приземи на пода. После с три бързи скока отиде при Нели. Скочи и грабна листа от ръката ѝ.

– Не! *Наи* си е! – кресна момичето.

Спусна се след маймуната, за да вземе листа. Но тя се изплъзна.

– Аз ще я хвана! – извика Дан.

Скочи от канапето. Изглежда беше забравил, че още е с раницата, защото само залитна напред и изобщо не се и доближи до маймуната. Тя му се изплъзна и се насочи към Ейми.

– Ще опитам аз! – кресна тя.

Стана и се стрелна надясно. Маймуната отскочи наляво.

Саладин се спусна от перваза, сякаш решил, че двамата с Ейми ще приклеят маймуната. Тя обаче им се изплъзна с лекота.

След като се върна при перваза, се обърна. Ухили се и закима със звуци като от кикот.

– Тая маймуна май ни се присмива – подвикна възмутена Нели.

Тя се втурна към перваза.

Маймуната се изхили още по-високо. После, точно когато Нели се пресегна да я хване, метна в стаята нещо като монета и скочи през прозореца.

След това изчезна.

Заедно с единствената следа, с която разполагаха.